MISJONSRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 1. 1. JANUAR 1933 5. ÅRGANG

Misjonsnytt fra Afrika og Kina

KINA

Fra Torkild Rasmussen

Kang Chuang 15/10 32.

I Herren elskede nådesøskend!

Alt dette må skje. Midt i folkehavets brusen og larm lyder hyrdestemmen så trøstende og klar: «Se jeg har sagt eder det forut og når I ser disse ting opfylles, da løft eders hoder ti forløsningen stunder til.» Jesus skal komme i megen herlighet og prakt og føre dem som er rede bort for å undgå den store trengsel som snart skal gå hen over jorden og så skal vi alltid være med Herren.

For en og en halv måned siden blev byen som Kang Chuang står under, plutselig i morgenens stille timer stormet av henved 1000 røversoldater. Fengslene blev åpnet og fangene sluttet sig til røverne. Borgermesteren blev da ved tre revolverskudd frarøvet livet, politiet blev avvebnet og så for de løs på så godt som alle hjemmene i byen, røvet hvad de hadde lyst til og den minste motstand blev møtt med revolverkuler. Ikke få mistet livet. En kvinne som kom hit hadde fått den ene hånd skutt helt av. Hundreder menn, kvinner og barn blev bortført som fanger og må nu løses ved løsepenger.

Flyktningene kom løpende til K. C. og fortalte at røverne var på vei imot K. C. Kun 5 engelske mil her fra. Dere må tro at folket var urolige og en del flyktet. Vi kjente i vår ånd at der ingen fare var og blev derfor her på misjonen. I nattens stille timer bad vi og priste Herren, som lot det regne nesten hele natten og røverne kom ikke. Neste dag kom guvermentets soldater og forfulgte røverne. Gud er god, mektig til å frelse. Halleluja! Takk for forbønn!

Mens den onde raser, går Seierherren og Fredsfyrsten mektig frem i sin menighet. Den siste $1^1/_2$ måned har vi deltatt i møtene i Peking, Kang Chuang og Tientsin sammen med en broder fra Sydkina. På en særlig underbar måte har Herren stadfestet ordets makt på disse møter.

En aften efter et deilig møte i vårt lokale, som nesten var fullsatt, samledes vi for å ha en kort takkestund. Da opfyltes salmistens ord at «Herren troner på Israels lovsanger.» Mens vi lovet Herren stod han midt iblandt oss og døpte en søster i den Hellig Ånd. I forstår at det blev en lengere feststund enn ventet. Iblandt får vi mere enn vi tenkte å be om.

Skulde ønske dere hadde vært med i Peking, når kvinnen der blev båret inn på båren, efter å være bedt for stod op, og når søsteren med benbrudd i hofte putselig var helbredet og spaserte rundt i salen under forsamlingens jubel og takk til Herren. Eller da mannen med krykkene satte dem fra sig og tok sig en runde i salen. Jubel, gledesgråt og lovsang blandet sig, Herrens navn til ære. Troen styrkedes hos mange og de fikk røre ved Jesus som er igår, idag og til evig tid den samme. Må vi gi ham makt og ære, da skal han åpenbare hvem er, og det menes at mange bundne skal settes fri, til Guds barns herlige frihet. Halleluja! Jesus venter på rene, troende, hjertefrelste redskaper hvorigjen nem han kan utføre sin gjerning.

Mange troende fra forskjellige leire var samlet og så skjønt å se hvorledes sannhetens ord løste fra all partiskhet til samlet å motta Guds uforfalskede ord. Hvilken fryd og enhet! Frafalne stod op, bekjente sin synd og kom tilbake til Jesus. Lunkne kristne blev igjen opvarmet og Anden falt og fylte de tomme kar. Der var sikkert stor glede i himmelen såvel som i våre hjerter.

Kjære venner! Jesus og han alene formår å gi seir. Han er vår fred, vårt liv og vårt alt. Helt for ham, og han vil være helt for oss. Hykleri og lunkenhet er selvbedrag og fører altid forbandelse med. Herren vil bevare oss i ham til han kommer.

Synes at I skulde dele disse opmuntringer med oss her ute. Ennu en liten stund, så kommer Jesus. Må han finne oss rede, virkende og ventende.

— — —

Senere har vi mottatt følgende gode nyheter fra br. T. Rasmussen:

7. november 1932.

«Der høres et susen av pinse påny, Guds Ånd den går ut over jorden» Jesus kommer snart!

Med rette kan dette synges i disse dager for Kinas vedkommende, ti på en særlig måte leder Herren sine velsignelsers strømme over det tørre. Dørene er åpne som aldri før. Skarerne lenges efter å høre evangeliet og de som tar imot i lydighet får erfare at Herren er en levende Gud som frelser og besidder sitt tempel.

Ikke bare på et eller annet sted men på mange plasser høres lovsange til Herren for hans store nåde ved å utgyde velsignelsens regnstrømme over det tørre. Halleluja. Er ikke det mat for eder som er med både i bønn og med de evner Herren gir? Gled eder med oss for disse herlige besøkelsestider og pris Gud for at det ennu skal strømme i større mål.

«Så la den onde larme, og heve sine arme», det går allikevel herlig fremover i det velsignede Jesunavnet.

Guds reelle åpenbarelse i møtene ved å vekke syndere til erkjennelse og bekjennelse, de frelste blir døpt i den Helig Ånd og opgivne, uhelbredelige mennesker der midt i forsamlingen får kjenne at Gud er med og helbreder, vekker skarene op. La oss prise Herren for hans underbare nåde.

De hjerteligste hilsener

Eders i Herrens glade tjeneste

Agnes, Lili og T. Rasmussen.

*

Fra F. O. Schrøeder

Yutzeshien, Shansi, 1932.

Kjære sosken i Kristus!

«Den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskarenes Gud; all jorden er full av hans herlighet. Og tresklenes poster bevet ved de ropendes røst, og huset blev fylt med røk.»

Straks ved begynnelsen av vårt møte torsdag 12. februar følte vi Herrens kraft og nærvær på en særdeles dyrebar måte, våre hjerter så hen til Herren for at han skulde gjøre store ting for hver og en av de tilstedeværende. Jeg har funnet at når vi er ferdig til å la Gud arbeide, så er han der tilstede for å sørge for at verket også blir gjort. Priset være Jesu navn!

Vi hadde skrevet efter en kine-

(Forts. 4. side.)

Arbeidet i fremgang tross urolighetene i Kina

KRAFTEN AV JESU BLOD

Av evang. E. Knutsen

«Når jeg blir ophøiet fra jorden vil jeg dra alle til mig.»

Det ligger alltid en vidunderlig kraft i å predike Jesus Kristus og ham korsfestet. Her er selve evangeliets hovedkjerne. Fortell om dette blods kraft, fortell om det til alle mennesker og det vil alltid ha sin virkning. Halleluja. «I hvem vi har forløsning ved hans blod, nemlig syndernes forlatelse efter hans nådes rikdom.» Ef. 1, 7. Dette tas imot i tro, priset være hans dyrebare navn! Og så leser vi videre i vår bibel: «Men da Kristus kom som ypperstepresten for de tilkommende goder gikk han gjennem det større og fullkomnere telt som ikke er gjort med hender, som ikke er av denne skapning, og ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod, en gang inn i helligdommen og vant en evig forløsning.» Hebr. 9, 11—12. Underfulle blod! Halleluja, intet er så herlig som dette velsignede blod. Det er som det står i en sang: «Jeg var fortapt og så ingen vei, da så jeg blodet, ja blodet. Da ingen makt kunde frelse mig, frelste blodet. Da fikk jeg kaste min byrde av. Da fikk jeg svømme i nådens hav, takk være blodet, ja blodet.»

De som ærer og verdsetter blodet, de har kraft, holdbar kraft. De står når de andre viker, de står fast i prøvelsen. Det er blodet som gir frimodighet til å gå inn i helligdommen. Det vilde være den største formastelse å forsøke å komme inn i helligdommen uten Jesu blod, men ved hans blod, ved dette blod, har vi forløsningen og frimodigheten! Hvis ikke forsoningen var iorden kunde vi ikke nærme oss Gud. Men han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men også for hele verdens, fordi Gud i Kristus forlikte verden med sig selv. «Han som ikke visste av synd har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skal vorde rettferdige for Gud.» 2. kor. 5, 21. Om den verste synder, full av de forferdeligste synder, i tro vilde komme for å få nåde formedelst det verk som var skjedd på Golgata, så vilde han bli mottatt av Jesus og bli frelst. Gud viser sin kjærlighet mot oss derved at Kristus døde for oss mens vi ennu var syndere. Men det er ikke med nådegavene således som med fallet, ti er de mange døde ved den enes fall, da er meget mere Guds nåde og gaven i det ene menneske, Jesu Kristi nåde, blitt overvettes rik for mange. Og derfor har det skjedd store undere med hensyn til hvem Gud har kunnet frelse; ti Jesu blod renser bort all synd hos dem som vandrer i lyset. Det bortrenser synden og gir menneskene en ren og god samvittighet. Det borttar hjertets fordømmelse og gir sjelen glede og fred, halleluja! Den som fortrøster sig til blodet kan komme over de vanskelige skjær i livskampens mange farer og stormer. Ære være Gud for blodet!

Det står i Åp. 12. kap.: «— — — og de har seiret over ham (djevelen) i kraft av Lammets blod og det ord de vidnet, og de hadde ikke sitt liv kjært like til døden.» — Like overfor djevelen og hele hans bedrag og grusomme list så er Lammets blod seirskraften for den sjel som har valgt å følge Jesus efter i fornedrelsen. Ti den som bekjenner at Jesus er Guds Sønn ,i ham blir Gud og Gud i ham. Hvem er den som seirer over verden uten den som tror at Jesus er Guds Sønn; han er den som kom med vann og blod. Priset være Guds Sønn som døde på Golgata og opstod den 3. dag fra de døde. Mange Guds folk er blitt «blodfattige» og visner og dør ut. Den vidunderlige åndens friskhet og barnslige fryd er veket for tretthetens og sløvhetens ånd som har grepet dem. Vi merker alle antikristens ånd, den vil legge sig på oss som en mare, men la oss våkne op i denne siste tid så vi ikke blir stående igjen når Jesus kommer i skyen.

Derfor sier Skriften: «Våkn op du som sover og stå op fra de døde og Kristus skal lyse for dig.» Ef. 5, 14. Og: «I vilde ikke komme til mig for å få liv.» Jesus sa videre til dem: «Sannelig, sannelig sier jeg eder, dersom i ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod har I ikke liv i eder. Den om eter mitt kjød og drikker mitt blod har evig liv og jeg skal opreise ham på den ytterste dag, ti mitt kjød er i sannhet mat og mitt blod er i sannhet drikke. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod han blir i mig og jeg i ham. Likesom den levende Fader har utsendt mig og jeg lever ved Faderen, således skal også den som eter mig leve med mig.» Joh. 6, 53—56. Her er kraftkilden, her får menneskene nytt blod, Jesu blod, og der kom sundhet og liv. Blodet er dyrebart ,tenk hvilken fryd, hvilken seirskraft, å vite at vi som tror ikke lenger er våre egne, men at vi er kjøpt med Jesu dyre blod. O, halleluja til vår Gud! La oss stå under blodet dag for dag så vi er rede når han kommer.

En hilsen fra eders forbundne broder i Herren

E. Knutsen,
f. t. Hallingdal.

MISJONSRØSTEN
Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg.

Ved nyåret

går «Misjons-Røsten» inn i sin 5. årgang. Det er jo så at man ved årsskiftet må være beredt på endel opsigelser av abonnementet, men utgiverne har dog hatt den glede å kunne konstatere en stadig fremgang fra år til år. Således også ved dette årsskifte. Allerede nu når dette skrives har vi en netto økning av 50—60 nye abonnenter. Likeså har interesserte venner påtatt sig fast løssalg, så dette nr. vil leses i over 100 nye hjem. Det er jo et gledelig resultat.

Ja, må Herren fortsatt få velsigne virket til sitt navns forherligelse og til gavn for den sak «Misjons-Røsten» er gått inn for: Guds ords utbredelse i hedningeverdenen.

En god gjerning

kan du gjøre ved å være med i arbeidet for bladets utbredelse. Vårt mål for 1933 er 1000 nye abonnenter. Det er aldeles ikke uopnåelig. Hundre nye lesere er en god begynnelse — men det er allikevel langt frem. Om du forsøkte med 5—10 blader i løssalg skal du se det er overkommelig å få solgt dem. Gjør et forsøk. Vi har flere kommisjonærer som hver gang selges 50 ekspl. Eller om du forsøkte å skaffe en abonnent? — Nye abonnenter får Vinterheftet gratis så langt oplaget rekker.

Vinterheftet

er blitt godt mottatt og flere har rost det. Det har også gått bra med salget, men vi har enda endel hefter igjen.

Det er jo ikke noe spesielt julehefte og kan derfor selges hele vinteren, så hvis noen ønsker det tilsendt kan det fåes for 60 øre, portofritt tilsendt. Det er mange gode stykker der og flere billeder fra misjonsmarken.

Kontingenten.

Dessverre står enda en del til rest med kontingenten ved årsskiftet. Vi har sendt regninger til mesteparten og mange har sendt inn beløpet. Noen har vi ikke hørt noe fra. Vi må betale våre utgifter så punktlig som mulig og er glad for å få resterende kontingent tilsendt snarest.

Opgjør for Vinterheftet er vi også takknemlig for å få snarest mulig.

Innkommet til misjonær Schrøders hjemreise:

O. M. Angel, Bodø, kr. 5. Søster M. O., Oslo 25. Søster H., Oslo, 10. Fra venner, Tune 25. E. P., Bergen 10. Søster H., Oslo, 2. Søster L., Oslo, 30. Kvinnef. Logen, Moss, 100. Søster M. U., Oslo, 25. Festen i Møllergt. 38, Oslo, 149.49. Søster B., Oslo, 5. Vennene i Haslum 135.06. Vennene Odda og Tyssedal 60. Søster K. K., Oslo 5. Søster H. U., Oslo, 25. En søster i Haugesund 10. Søster B., Oslo 5. Søster M. H., Oslo 300. Br. G. B., Oslo 100. En søster 25. En br. 45. En søster, Oslo 1. En søster, Oslo 10. Venner Svennøy og Spangereid 130. M. H. S., pr. Drammen 5. Br. W. T., Bergen 10. H. A. Sandefjord 5. En søster New York, U. S. A., 5. Vennene på «Håbet», Eidsvold, 102. Tilsammen kr. 1364,55.

Idet jeg herved kvitterer for mottatte beløp til misjonær Schrøders hjemreise, vil jeg samtidig frembringe min hjerteligste takk til alle venner som har innsendt sine bidrag. Men som før meddelt er familien stor, og da det vil medgå ca. kr. 6800 til hjemreisen, vil jeg påny henlede vennenes opmerksomhet for å hjelpe ham. Herren vil lønne en glad giver. Midler til Schrøders hjemreise sendes til undertegnede kasserer.

A. Toftner.
Sofienberggt. 16, Oslo.

Oprop

Undertegnede brødre vil på vennenes vegne be venner fjernt og nær om hjelp til bedehus i Svenkerud, Hallingdal. Vi har allerede fått tomt, men mangler penger til materialer.

Her har vært vekkelse og flere ungdommer og eldre er kommet med. Vi har hatt husmøter, men nu blir husene for små for oss, så vi vil gjerne få bygget et hus til Herrens ære. Ungdomslokalet på stedet er vi blitt nektet å ha møter i. Du som skulde bli minnet av Gud om å gi din skjerv, send det til «Misjons-Røsten» eller til br. Halvor Krusedokken, Svenkerud. Hilsen med Gal. 6, 8—9.

For vennene på Svenkerud.
O. Mjelde, Jens K. Bråten.
Olaf K. Bråten.

•

Vi er ikke kjent på stedet, men efter ovenstående og efter hvad vi har hørt, har de frie venner i Svenkerud, Hallingdal, hatt en besøkelsestid av Gud med vekkelse og mange har gitt sig over til Gud. Vi vil derfor opmuntre venner, som har midler og hjerte for saken å hjelpe dem til å få bygget bedehuset. Bidrag mottas og kan bare adr. til «Misjons-Røsten», Sarpsborg eller ovennevnte broder. Red.

BØKER

«Hvorledes jeg fikk klarhet i dåpsspørsmålet,» av forhenværende sogneprest G. E. Søderholm. Denne lille bok er et personlig vidnesbyrd om hvorledes forfatteren fikk klarhet i dåpsspørsmålet.

Han var fra barndommen helt overbevisst om barnedåpens riktighet og som sogneprest i den svenske statskirke holdt han foredrag om dåpen og særskilt om barnedåpens berettigelse. Efter som tiden gikk og interessen for emnet vokste og han undersøkte de bibelske og historiske beviser, fikk hans «gamle faste grunn» den ene revne efter den annen og falt helt sammen.

Boken er intet propagandaskrift. Forf. legger sine beviser enkelt og greit frem og så får leserne selv prøve dem. Jeg tror det vil gå leserne som ham, at «den gamle faste grunn» vil begynne å vakle.

Boken er oversatt av forstander G. Søderberg, Sarpsborg. Den koster 75 øre. G. I.

Misjonær Sigurd Grønvold gått hjem til Herren

Umiddelbart efter at siste nr. av «Misjons-Røsten» var trykt og ekspedert fikk vi meddelelse om misjonær Sigurd Grønvolds død. Misjonær Berger Johnsen som var hos ham under sykdommen, meddeler i nedenstående brev om br. Grønvolds siste timer og hans jordeferd.

Embarcacion F. C. C. N. A., Argentina, 9. nov. 1932.

Et lite tilbakeblikk på Sigurd Grøndvolds liv og noen oplysninger om hans siste tid i blandt oss og hans død, vil nok mange av «Misjons-Røsten»s lesere gjerne ha. Jeg har selv mange ganger ønsket slike oplysninger om andre.

Grønvold var stille og beskjeden i all sin ferd og det er sant som det står: «De fredsommelige skal arve jorden.» Ja, han vant sig en arv blandt indianerne som var glad i ham. Dog må man si, at det manglet ikke på mot hos ham når det gjaldt, og just det mot som en misjonær trenger. Høsten 1927 tok han hyre med Jonsonlinjens båt «San Francisco» for å komme til Argentina, sitt virkefelt. Opholdt sig en tid i Rio Tercero hos misjonær Erling Andresen. Kom så hit, hvor jeg fikk virke sammen med ham blandt Argentinerne og Chiriguanerne. Han var også med på den lille første begynnelse blandt Mattaco-indianerne.

Midlene var små blandt oss alle og så tok han arbeid hos oljekompaniet Standard, som just da begynte å arbeide på disse kanter. Skrapte sig sammen noen slanter for å komme hjem og tale misjonens herlige sak og indianernes nød, som lå på hans hjerte. Fikk sig igjen hyre med Jonson-linjens båt «Santos» og kom hjem på egen bekostning igjen.

Jeg glemmer aldri hans første inntrykk, når jeg spurte en Chiriguan-indianer om han visste det var en Gud til. Han svarte nei, slett ingen ting visste han derom. Der syntes å senke sig en nød i br. Grønvolds hjerte som aldri før, og han kastet sig inn i arbeidet. Vi talte jo med hundreder av disse og delte ut tusenvis av traktater blandt argentinere.

En gang på vår tur til Rio Colorado blandt Chiriguanerne, var elven svulmet meget op og det var meget kviksand, som man synker dypt ned i. Jeg red først og med forsiktighet kom jeg over. Grønvold kom like efter, men var ikke hurtig nok og blev vel også redd når hesten sank. Han blev kastet av, kom under hesten og satt fast i stigbøilen. Tilslutt fikk indianeren ham fri og han vadet og svømte efter oss. Han kom sig i land drivende våt og hvit i ansiktet som sne. Det var godt at det gikk så bra. Elven krever mange ofre hvert år deromkring. Det er også mange krokodiller og fisk i elven som ikke er stort bedre.

Grønvold opholdt sig i ca. 2 år i Norge. Reiste ut over N. Amerika, hvor han var en ganske kort tid. Stanset i Rio Tercero igjen for å vente på sin forlovede Ester Kihl fra Rygge. Hun kom i slutten av mars og de blev gift først i april. Kom så hit først i juni. «Bare som et besøk,» sa han alltid. Av mangel på midler kom de ikke op til grensen som de ønsket, for å begynne arbeidet der. Han vilde gjerne vært der, men Gud tillot det nok ikke, og det var kanskje det beste for alle, ikke minst for ham og str. Grønvold. Han talte jo spansk, så på søndagskveldene fikk han alltid anledning til å tale først. Han forundret og gledet sig over Guds verk blandt Mattakko-folket.

Spanskesyken har herjet Argentina. Også Embarcacion har vært hjemsøkt. Vi har alle hatt den, men er friske igjen, dog kommer det alltid noen svakhet efter den. Sist fikk Grønvolds den. Først str. Grønvold. Hun lå syk ca. 3 uker. Mens hun lå blev også Grønvold syk og måtte i sengen. Str. Grønvold frisknet til om en 3 ukers tid. Br. Grønvold kom også op noen dager, men falt sammen og måtte tilsengs igjen. Han hadde høi feber. Doktor vilde han ikke ha. Søndag 23. oktober syntes han å bli bedre, og feberen gikk ned. Han stod op og var oppe hver dag til den siste. Til sine tider var han dog uklar. Han kjente oss alle godt, men rett som det var kjente han ikke rummet sitt, og når han la sig for han ofte forferdet op, som om han drømte eller fantaserte. Var han oppe, var han mere rolig. Når han fantaserte vilde han hjem til Johnsen på misjonsstasjonen, sa han. Han blev glad når vi fortalte ham, at han var hjemme. Vi trodde det var svakhet efter spanskesyken, for han var meget utarmet av feberen. Vi forsøkte å få i ham lett og nærende føde, men han vilde nødig spise. Jeg fikk ham til å ta rå egg noen ganger og det syntes han å like. Torsdag kveld var han nokså urolig, så jeg fikk en indianer til å være hos ham og str. Grønvold den tiden vi hadde møte. Efter møtet gikk jeg inn og vilde gi ham litt appelsinsaft da han tørstet stadig, men han vilde ikke drikke. Jeg satte ham op i sengen og kjente en fel lukt og fikk se at det var blod i sengen. Da bad jeg dem hente doktoren med en gang. Doktoren kom og sa at det var tyfoid-feber, som jeg hadde tenkt og fryktet for. Når jeg så at han blødde, syntes jeg det var naturlig å tenke det. Doktoren bad oss være forsiktig. Vi måtte klippe klærne av ham. Han blødde hele natten, så vi forstod det lakket mot enden. Jeg sov fra kl. 4 til 6 og da jeg kom op så jeg det gikk hurtig nedover. Bad dem hente doktoren, som kom og var her når han døde kl. 8. — Vi talte om hvor tynn han var og doktoren fryktet for, at det også hadde vært noen annen innvortes sykdom, men skrev tyfoid på dødsattesten og ordinerte forsiktighet og begravelse så hurtig som mulig. Sanitetslægen kom efterpå, men kunde ikke tro det var tyfoid efter de oplysninger vi ga ham. Han trodde det måtte ha vært tuberkulose eller muligens kreft.

Grønvold var ikke riktig klar den siste natt. Han sang en stund, men helt uforståelig. Torsdag eftermiddag hørte jeg ham si: «Gud skal jeg død slik her, skal jeg dø?» Han måtte kjenne noe. Vi fikk intet ut av ham om at han hadde det vondt. Siste dagen var han særlig urolig og klynket og ga sig meget. Han gikk dog oppe. Man kunde se han var svak og utslitt. Den siste natt la vi på ham is for om mulig å stanse blødningen, men det var nok forsent. Forresten var det brustnet for meget innvendig så livet ebbet ut. Det syntes så trist og rart å stå og se på dette. Men under alt visste nok Gud hvad han gjorde. Grønvold var ikke sterk, så det er mulig Gud sparte ham for mange lidelser. Han sovnet inn kl. 8 morgen, uten dødskamp. Han sovnet i Herren og ventet en ny bolig, et åndelig legeme på opstandelsens morgen. «Salige er de døde i Herren.»

Han fikk hvile der som hans hjerte var: Blandt indianerne. Nettop på et sted, som har vært indianernes gamle kampplass. Begravelsen fant sted så snart som alt kunde ordnes. Kisten blev laget og alle papirer ordnet. Alle hjalp til alt hvad de kunde. Kl. 3 var alle de av indianerne, som ikke var på arbeid, samlet. Byens folk visste ikke at han skulde begraves så hurtig, de trodde først neste morgen. Mange av dem vilde gjerne vært med. Indianerne var ganske godt representert og de bar ham til hans siste hvilested. På gravplassen blev det mig som først måtte tale. Det var ikke godt under disse omstendigheter. Presset og tyngden av alt var for meget. Trykket vilde heller tale sitt språk, enn stemmebåndene sitt. Jeg vilde helst ha vært taus. Dog, Herren ga kraft. Det blev sunget mange spanske sanger og min hustru sang på svensk: «Gylne stad med perleporter, døden dig ei når. Jordens sorger ei dig hinna. Hem til dig jag går.» Det var en underbar stund på gravbakken. Indianerne skulde også tale, men de fleste brast i gråt og gråten tok makten fra dem. Vi gråter, men ikke som dem der ikke har håp. Vi elsket vår broder, som nu har forlatt oss. Jeg bad om at han måtte få hvile på en høide i det ene hjørne og det fikk han. Her ligger han i mot øst og hviler til Herrens gjenkomst. Det må tilståes, at det har vært underlige dager, men under alt har dog Guds nåde vært stor over oss alle. Ikke minst for str. Grønvold, for hvem det var et tungt slag. Må Gud trøste hans slekt i Norge. Velsignet er hans minne.

Berger N. Johnsen.

Misjonsbeløp

som innsendes blir herefter sendt til de misjonærer som skal ha det, — eller deres kasserere — en gang i kvartalet, hvis intet annet er nevnt. Dette for å spare tid og utgifter. Det blir nemlig omtrent samme utgift på et lite som stort beløp. Det er den praksis som brukes av andre misjonsblader også, og er nok den beste.

SPRED

Vekkelse på i Hallingdal.

Vil skrive
og fortelle a
kommet over
re Herrens
And arbeider
dom og eldr
lig frem og
Det blir som
110: «Ditt f
på din velde
se kommer
som dugg
skjød.» Her
unge priser
er blitt frel
dette samfu
på de forskj
og folk kom
er hunger o
frelse. Ja nu
innhøstnings
har fanget
i disse 5—6
Knudsen ha
ker Jesus fo
i sin tjenest
virksomhet,
Herren dek
våre fiender
at Guds ord
bake. Av H
Det er unde
Herren vels
disse siste
snart.

Thyge

Fra Fonnes

Til «Misj
Det er f
ver i M.-R.
det og vil
ling. Salom
ren på alle
gjore dine
6). Mennes
men Herre
Ordsp. 16,

Det er
Herren er
lov å van
Gud forut
oss. (Ef.
sted som
nordenfor
havet. Vi
ned siden.

Det va
stanse et
hadde ten
ste sønda
fullt at d
ute som
oss to un
frembære
losning s
(Rom. 3.
møter kv
kom i sk
der var
gå som
frigjø
til sang
Gud, fle
til Herr
Vi har t
20 sjele
har tro
Tiden h
derfor
ti natte
arbeide
alvorlig
dem so
som val
te du
Ordspr.

Det s
tid er

SPREDTE FELTER

Vekkelse på Sverkerud i Hallingdal.

Vil skrive noen ord til «M.-R.» og fortelle at et Åndens vær er kommet over oss her, priset være Herrens dyrebare navn. Guds Ånd arbeider kraftig iblandt ungdom og eldre og de kommer villig frem og bøier sig for Jesus. Det blir som David sier i salme 110: «Ditt folk møter villig frem på din veldes dag, i hellig prydelse kommer din ungdom til dig som dugg ut av morgenrødens skjød.» Her er sang og liv, de unge priser sin Frelser for at de er blitt frelst og kommet med i dette samfund. Vi har husmøter på de forskjellige steder i bygden og folk kommer og lytter til. Der er hunger og tørst efter fred og frelse. Ja nu er vi midt oppe i innhøstningstiden. Guds ords garn har fanget mange på dette sted i disse 5—6 uker evangelist E. Knudsen har virket her. Vi takker Jesus for at han sendte ham i sin tjeneste. Satan er også i virksomhet, men vi får erfare at Herren dekker bordet like for våre fienders øine. Vi har erfaret at Guds ord ikke vender tomt tilbake. Av Herren er dette skjedd. Det er underlig for våre øine. Må Herren velsigne alt sitt folk i disse siste dager. Jesus kommer snart.

Broderlig hilsen

Thyge N. Krusedokken.

Fra Fonnes.

Til «Misjons-Røsten»!

Det er første gang at vi skriver i M.-R. Vi har ofte tenkt på det og vil nu føre det ut i handling. Salomo sier: «Kjenn Herren på alle dine veier, så vil han gjøre dine stier rette» (Ordspr. 3, 6). Mennesket uttenker sin vei, men Herren stadfester gangen. Ordsp. 16, 9.

Det er herlig å få kjenne at Herren er med og at vi kan få lov å vandre i gjerninger som Gud forut har lagt ferdige for oss. (Ef. 2 1,0.) Fonnes er et sted som ligger 4½ times reise nordenfor Bergen nesten ute ved havet. Vi kom hit for ca. 1 måned siden.

Det var vår mening bare å stanse et par dager, men Herren hadde tenkt det anderledes. Første søndagskveld var lokalet så fullt at der stod like mange folk ute som inne. Det var herlig for oss to unge vidner å kunne få frembære budskapet om den forløsning som er ut i Kristus Jesus. (Rom. 3, 24.) Vi fortsatte med møter kveld efter kveld og folket kom i skarevis og fylte huset, ja, der var de som hadde 2½ time å gå som kom for å lytte til det frigjørende budskap og til sang og musikk og pris skje Gud, flere var de som overgav sig til Herren og fikk tro sig frelst. Vi har til denne tid fått sett over 20 sjele bøie sig for Jesus, og vi har tro for at flere vil komme. Tiden herefter er såre kort, la oss derfor arbeide mens det er dag, ti natten kommer da ingen kan arbeide. Herren har lagt det så alvorlig på våre hjerter å redde dem som hentes til døden og dem som vakler hen for å drepes, måtte du dog holde dem tilbake. Ordspr. 14, 11.

Det som Gud trenger i denne tid er virkelige arbeidere, ti Jeremias sier, forbannet være den som gjør Herrens gjerning med lathet. (Jerm. 48, 10.)

Hilsen

Ruben Dammen.

Trygve Gjøsund.

På farten!

Lørdag 19. novbr. stod atter kursen mot Oslo. Ute regnet og snedde det. Det var grått og mørkt, men i kupeen var det lunt og godt.

Om kvelden besøkte jeg Universitetsgt. 20 og det var kjært å få hilse på br. Wennesland, som virket der da.

Søndag formiddag gikk jeg og hørte pastor Frank Mangs som talte i Calmeyergatens misjonshus. Det veldige lokale var fullt. Både sal og galleriene. Frank Mangs talte gripende, varmt og enkelt. Den store forsamling var grepet, det var en stund full av alvor og Gud var nær. Noe av det som grep mig mest, var oplesningen av en skrivelse fra en ung manns familie. Den unge mann hadde vært innlagt på sinnssykehus og tilfellet var meget ondartet. Han blev bedt for på møtet torsdag for og var nu fullstendig frisk. Det er noe som griper når man blir vidne til slikt.

Br. Mangs har hatt en god tid i Oslo. Det sies at ingen har samlet så meget folk siden Albert Lunde virket i Calmeyergatens misjonshus i 1906.

På eftermiddagsmøtet var det ca. 200 som begjærte forbønn om frelse, blev det sagt. Lokalet måtte stenges lenge før møtetiden. Det var visstnok meget over 5000 mennesker samlet på møtet. Sal og galleriene var overfylt og politi måtte ordne køen, som var samlet utenfor. Guds ord kan enda samle folket.

Søndag aften var det brødsbrytelse i Møllergaten 38. Br. Skoie, Bryntesen m. fl. vidnet om Gud.

Mandag stod turen til Drammen og om aftenen fikk jeg anledning til å overvære misjonsmøtet for Alb. Christiansen.

Tirsdag var det møte i Knofsgt. Br. Daniel Nilsen talte og det var også to unge søsken som lot sig begrave med Kristus i dåpen. Det var et godt møte.

Onsdag fulgte vi søndagsskolebestyrer Hermansen til kapellet. Det var samlet en mengde venner. Daniel Nilsen talte.

Kl. 8 var vi på møtet i Mjøndalen. Det var riktig åpent der. Bare skade at tiden var så kort, da vi måtte passe rutebilen til Drammen.

Torsdag fikk jeg anledning til å besøke vennene i Svelvik. De har et pent lokale som heter «Karmel» og vi hadde et riktig velsignet møte der.

Lørdag stod kursen atter til Oslo og om aftenen hadde vennene, som arbeider for Alb. Christiansen møte i Bjerregårds gt. 29. Det blev et riktig «pinsemøte». «Vi hørte dem tale med tunger og høilydt prise Gud.» Det var et velsignet møte og det kom inn et godt offer til misjonen.

G. Iversen.

Nord-Norge for Kristus,

så lod det i mitt hjerte idag. Var just ferdig med å ordne istand i mitt hjem og satte mig ned for å ha en stund i ro, tok min gitar og tenkte å spille og synge til egen opmuntring. Følte mig så tilfreds for at Gud hadde gjort alt så vel for mig. Men blev straks avbrutt fra min egen stilling, og ført i bønn for det nordlige Norge. Min opgave forstod jeg. Det har lenge lagt i min ånd, at Gud vil drive arbeidere dit op, og det kom til mig, at vi, Guds folk, ikke må leve oss selv til behag, men for Herren som har kalt oss alle til å være med i hans vingård. Må da de som er kalt til å bede være tro, de som er kalt til å gi — gi og de som er kalt til å gå — gå. Kongens erinde har hast. Har før som ung pike vært med i misjonen for disse trakter, og har fått kjærlighet til denne sak. Jeg vil da sammen med de søsken som har lyst til å samles for Nord-Norge og legge til side hvad Herren gir nåde til, for at Herrens sendebud som er grepet av trang til gjerningen for å vinne sjele for Jesus, slike som Gud virkelig har kalt, og som har godt vidnesbyrd, ikke må hindres. Vi har på vårt sted misjon for Fjeld, Kina, og barnearbeid for Dagmar Jakobsen, India. Men legger Gud det til rette, så har han selv og gull i eie, og da blir det også noe til Herrens tjenere i Nord-Norge. Må Herren finne oss våkne og virksomme. Så hans pris kan bre sig utover vår jord. Gud velsigne oss i all god gjerning. Muligens det er flere som har fått den samme opgave, så virk forenn natten kommer, virk mens det er dag. Min bønn til Gud er at vekkelse må nå Nordland og Finnmarks trakter, ja over den hele jord.

Kan også glede vennene med at Gud har forundt oss en god tid her i Svelvik. Søster Valborg Gommerud har deltatt med oss en måneds tid, og vi har sammen her fått sett Guds frelse. Flere ungdommer er kommet med, og fyller nu plattformen med sin sang og musikk. Og flere tror vi kommer. Vi synger sammen med de nyfrelste: «Halleluja, frälst jag är, halleluja, hem det bär. Halleluja snart jag där får se Jesus kär.» Salm. 68, 5.

Svelvik 22.—11.—32.

Hjertelig hilsen.

Søster Harda Volden.

En hilsen til Misjons-Røsten

Brev fra br. Bernhard Nilsen.

Den beste hilsen vi kan sende Røstens lesere, er sikkert en fredshilsen. Ønsker dere alle fred i Jesus Kristus! Han stod selv frem med denne velsignede hilsen til sine fryktende disipler: «Min fred gir jeg eder. Ikke som vergir, gir jeg eder. Eders hjerter forferdes ikke, og frykter ikke.» Trengte disiplene til en slik trøst fra Mesteren, så trengs det ennu mere i våre dager. Her er masser av folk og tungemål som forferdes og frykter. Landeveien til de store verdensbyene er full av mennesker som roper om arbeid og brød.

Men til mig vil de ikke komme, sier Jesus. Ennu lyder hans innbydelse til menneskene: Kom til mig alle som strever og har det tungt. Men det er så få som benytter sig av denne innbydelse, tross her er et strev og en nød som aldri før. En aften på møtet i 53. street som også heter Eben Ezer, kom en ung, kjekk mann frem til forbønn. Han satt i salen og hørte på budskapet om Jesu kjærlighet til de falne. Så kom han med tårer rinnende ned over kinnet og spurte om vi vilde be for ham, og vi kom på kne. Han gråt og bad, at Gud vilde ta sig av ham og frelse ham. Da møtet var slutt sa jeg til ham: Nu må du be når du kommer hjem på ditt rum. — Hjem, sa han, jeg ligger i parken, jeg har ikke noe hjem. Denne unge mann var fra Oslo. Han hadde troende foreldre der hjemme. Foreldre som har sine gutter her over i Amerika: Be for deres barn! De kjemper en fortvilet kamp, uten arbeid, uten husly, uten mat, og mangen en gang er det lettere å få litt å drikke enn å få mat i avholdslandet, og så tar de hvad som rekkes dem i sin fortvilelse og nød. Og det fører dem op i mange ubehageligheter. La oss be meget for disse ulykkelige så vi kan bringe dem til Jesus. Da vil de få høre Hyrdens røst: Min fred gir jeg eder. Han skapte fred med sitt korsets blod.

Sender samtidig vår hilsen til alle kjære venner hjemme i Norge og ellers så langt vår røst kommer. Vi reiser nu den 26. november fra Seatle til Kina hvor vi tenker med Guds hjelp å være fremme ved juletider.

En hjertelig hilsen til dere alle.

Deres i nåden meddelaktige

Anne og Bernhard Nilsen,
Tai Yuan Lsien, Shansi, N. Kina.

Vår kasserers adresse er: Nilsine Kristiansen, Sydnæshaugen 13, II, Bergen.

Nødrop

Har du, kjære broder og søster, som har vært så lykkelig å fått hørt evangeliet og blitt frelst, hørt det nødrop efter evangeliet som lyder fra de avsidesliggende strøk av vårt land. Likesom Paulus fikk høre ropet fra Makedonien, så lyder det også idag fra store deler av vårt folk: «Kom over og hjelp oss.» Det er brødre iblandt oss, såsom Karl Bryntesen, Erik Skoie og flere, hvis hjerter brenner efter å gå op i de trange daler og vide heier, hvor evangeliet sjelden og aldri blir forkynt; men de makter ikke å gå på grunn av at de mangler midler.

Undertegnede som har hørt dette rop og som er blitt grepet av denne nød, ønsker efter samråd med Karl Bryntesen, som særskilt har sitt virke inn over Telemarken, å arbeide for denne sak. Brødre og søstre som ønsker å være Guds medarbeidere også på disse felter kan sende eders gaver til undertegnede, hvorefter det blir sendt til Karl Bryntesen, Koldkinn P. O., Telemark, i første hånd. Det vilde være ønskelig om vi kunde strekke oss til flere. Et hvert beløp, stort eller lite vil bli mottatt med takk og kvittert for i «Det gode budskap» og «Misjons-Røsten.» Send ditt bidrag idag så Norges trange dale kan bli til jubelfylte sale. Underbare liv. Befalingen lod jo «gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» Må da ikke vårt eget fok bli forglemt, men la oss gjøre hvad vi kan for å bringe dem dette herlige frelsende budskap. Hilsen fra eders i trengselen og riket og tålmodigheten i Jesus, delaktige broder

Thorleif K. Amundsen.
postadr. Asheim i Buskerud.

•

Da jeg ofte har tenkt på det samme som br. Amundsen skriver, er det en glede å se at noe blir gjort for å bringe evangeliet til de forsømte steder i vårt land.

Man kan ofte se at der står både to og flere predikanter i en by og på samme tid er det mange småsteder som ikke kan få noe vidne, fordi de mangler penger. Det måtte vel være mere praktisk og til større både nytte og velsignelse å støtte brødre, som hadde hjerte for å arbeide på de forsømte steder.

Br. E. Skoie kjenner også nød for de avsidesliggende steder og om noen vil støtte ham med midler kan disse sendes til «Misjons-Røsten», Sarpsborg og de blir kvittert for og sendt ham.

Broderhilsen

G. Iversen.

Alt for Jesus

Kjære «Misjons-Røsten»s lesere!

Nåde og fred fra Gud vår Fader og den Herre Jesus Kristus. Takk for sist alle sammen!

Synes å føle mig ledet til å sende noen linjer angående et av de emner som br. Kelly talte om i Tientsin —. Der blev rett ofte sunget dette vers Tu knei Jeh-su. hvilket betyr «alt for Jesus.» Broderen spurte forsamlingen:

«Er det ikke alt for menigheten?»

«Nei!» lod svaret. «Alt for Jesus.»

«Er det ikke alt for metodister, baptister o. s. v.?»

«Nei» lod atter svaret, «alt for Jesus.»

O, hvor det gjorde våre hjerter godt. Alt for Jesus.

Ja, det er på høi tid at alle skranker faller og der bli en hjord og en hyrde. Jesus hodet, vi alle lemmene.. Dette er også best forståelig i hedningelandene. Herren selv går sin seiersgang herute. Vi skal mere enn seire med ham.

Metodistene har villig latt oss låne deres lokale for 10 dagers møter i Huai-lai-hsien. Det er jo ikke første gang vi får ophøie Herren i en metodistkirke. Hjemme i Oslo var vi vennlig innbudt til møter i første menighet — også baptister, frelsesarmeen. Blå kors, Indremisjonen, ja overalt hvor de forkynner Jesus Kristus og ham korsfestet ville vi gå til, men vår tid var jo meget innskrenket. Vår bønn er at alt Guds folk i Norge må bli ett. Jesus hoved, vi alle lemmene. Da kan der aldri bli splittelse.

I er hilset på det hjerteligste fra Torkild, vår datter Lili-Ann og eders ringe men i Jesus frigjorte

Str. Agnes.

Misjonsnytt fra Afrika og Kina

Forts. fra 1. side.

sisk bror for å få ham til å hjelpe oss på disse møter, men den samme dag som de skulde begynne fikk vi brev fra ham hvori han fortalte oss, at han hadde forbrent foten og derfor ikke kunde komme. Ganske naturlig kom den tanken til mig: «Jeg undres på hvordan dette vil gå?» Selv led jeg av stadig hodepine og min evangelist var nettop kommet op av sykesengen. Noen meget prøvende omstendigheter jeg nylig hadde hatt å gjennemgå, må også tas med i betraktning. Mens jeg på denne måte tellet mine vanskeligheter irettesatte min kjære Herre mig og spurte: «Er dette mitt møte eller er det ditt?» Mitt hjerte svarte tilbake: «Ditt, kjære Herre!» Da føltes hans nærvær på en underfull måte, men også demonkreftene, som strebte efter å holde de sjele som Kristus døde for i fangenskap. Men Herren seiret og der blev en dyp hjerteransakelse og bekjennelse av synder. Han er trofast og rettferdig som tilgir oss syndene og renser oss fra all urettferdighet. Frafalne kom tilbake og mangt et hjertes sukk var dette: «Ve mig, jeg er fortapt; for jeg er en mann med urene leber og bor midt iblandt urene leber, og mine øine har sett Kongen, Herren, hærskarenes Gud.» Tårene strømmet nedover deres ansikter. Så kom den rensende ild, ti, «da fløi en av serafene bort til mig med en gloende sten i sin hånd ,med en tang hadde han tatt den fra alteret. Og han rørte ved min munn med den og sa: «Se, denne har rørt ved dine leber, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.»

Efter bekjennelse og renselse, å, hvilken forandring hadde ikke funnet sted. De triste nedslåtte ansikter hos de som hadde følt sig dømte var forandret til blikke fulle av fryd hos slike som er forløste, og i fellesskap ropte og sang vi hans, Frelserens, lov og pris: «Hellig, hellig, hellig er hærskarenes Gud, jorden er full av hans herlighet.»

Iløpet av disse syv møtedager blev elleve døpt i vann og tretten i den Hellig Ånd. «Pris Herren, o, min sjel, og alt hvad i mig er pris hans hellige navn.» Vår dåpshandling foregikk på tirsdag den 16. ds. og en kjær gammel dame kom ridende på eselryggen fra en landsby som ligger ti mil borte for å bli døpt i vann, men hun kom dessverre forsent. Både vi og hun var skuffet nerover, men vi kunde bare frøste henne med, at vi snart kom til å ha en slik dåpshandling igjen. Vår egen lille Lois blev også døpt i vann. Til å begynne med nektet vi henne det, da vi syntes hun var for liten og ikke kunde forstå den hellige handling. Men hun gråt så bittert og sa: A, jeg ønsker så å bli døpt, jeg ønsker å bli forandret. Vi forklarte henne så dåpen litt nærmere og hun syntes å ha en virkelig klar forståelse av dens mening. Hun så søt ut der hun stod med hendene foldet over brystet og med blikket rettet opad for å be Herren om hans velsignelse. Hun er meget følsom for åndelige ting.

En dag var Herrens kraft så herlig over oss, at vi holdt på i bonn i ett fra kl. 10 fm. inntil midnatt. (Vi hadde ordnet oss slik at de som ønsket å spise kunde gå stille ut.) De som lå som døde for Herrens åsyn var mange. Noen ropte ut til Gud at han måtte forlate dem deres synder, andre priste ham og klappet i hendene, ti gleden i Herren var utgydt som en mektig flod iblandt oss. En gammel søster blev så fylt med hellig latter inntil andre som så det blev revet med i hennes store glede. Det var i sannhet usigelig glede og full av herlighet. Det er ikke mulig å forklare slike ting, men det er en kjennsgjerning at det kan opleves og føles. Aldri skal jeg glemme disse velsignede dager med våre kjære innfødte kristne og kristne fra andre misjonsstasjoner. Vi følte oss ledet til med Peter å rope ut: «Herre, her er godt å være, la oss bygge tre hytter» o. s. v. Men vi måtte tilslutt skilles og hver enkelt vende hjem til sitt daglige arbeide. Da kjerrene blev trukket frem på torsdag morgen var lovprisningene til Herren mange og freden og gleden fra festdagene skinnet ennu på ansiktene hos gamle og unge og små barn også. Det var herlig å få høre de varme vidnesbyrd fra ung og gammel, fra ti år og opover. Jeg tellet så mange som fem som sprang op på en gang, alle rede til å prisen sin kjære Herre og Mester, ingen venten den ene på den annen. Ingen utvannede vidnesbyrd, de var alle raske, korte og rett på saken. Det er som det fremdeles roper halleluja innen i mig, når jeg tenker på og teller op alle de velsignelser Herren ga, for de var mange. Det blev sant, hvad vi synger: «Tell velsignelsene, tell dem smått og stort, og det vil forundre dig hvad Gud har gjort.»

Vi har nu vært i Kina i 8 år og det har vært rikelig av prøvelser, men å, hvor mange velsignelser! Er det ikke prøver og trengsler, som bringer oss nærmere inn til Herren? Derved lærer vi jo også hvor svake og små vi er, men også hvor stor og mektig han er.

Vi har lagt vår trang til hjemreise frem for Herren og skulde han lede noen av sine barn der hjemme til å gi de til hjemreisen nødvendige midler, så vil vi ta det som hans vilje. Skulde det derimot være i hans plan for oss å holde pengene tilbake, så vil han gi oss styrke og kraft til å undvære denne forandring og hvile, og fortsette vår arbeid herute. Priset være hans dyrebare navn, han vet alle ting best. Og slik som det er for oss slik er det også for eder. Ta dette vårt ønske og trang på dere som et bønnemne og handle i overensstemmelse med Herrens ledelse med dere. «Den ene strør ut og får enda mere; den andre holder tilbake mere enn rett er, og det blir dog bare fattigdom. Den som velsigner, skal trives, og den som lesker andre, han blir selv lesket.»

Idet jeg slutter dette mitt brev nedber jeg Guds velsignelse over hver og en av dere. Jeg takker for all interesse og bønn for hans arbeid. Vær så snild å be inntrengende for disse kjære sjele, som har overgitt sig til Herren og som akter å gå hele veien med ham. Be også for oss som lever her ute med dager fulle av moie, men Herrens glede er vår styrke.

Deres i Mesterens tjeneste,
F. O. Schrøeder,
Yutzeshien, Shansi, North China.

•

AFRIKA

Kjære Misjons-Røstens lesere!

Det er nu lenge siden det har vært noe å se i bladet fra dette lille hjorne av Afrikas store fastland. Jeg har gjennemgått meget siden jeg skrev sist. Min helbred brot fullstendig sammen efter et anfall av sortvannsfeber og en hel rekke anfall av malaria. Jeg blev bragt op til høifeltet og blev innlagt på hospital hvor jeg lenge svevet mellem liv og død. I fire måneder lå jeg der. Det var bare et Guds under at jeg kom op igjen og nu atter kan være tilbake i mitt arbeide.

Nu har jeg nettop vært ute på en lang og strevsom tur ute i landet. Har besøkt alle mine utstasjoner og mange andre steder hvor vi ønsker å åpne fast arbeide med tiden. Var ute i fire uker denne gang. Ved en av våre utstasjoner, hvor vi åpnet fast arbeide i februar ifjor, har vi nu en liten forsamling på 14 døpte. Av disse er 12 blitt åndsdøpte i det siste år. Vi har også hatt en underbar helbredelse der nu nylig. Et litet barn hadde hatt en hjerne- og ryggmarvslidelse fra fødselen av; han var akkurat som en idiot, kunde ikke snakke og ikke gå. Moren hadde selvfølgelig forsøkt alle de trolldoktorer som fantes, men til ingen nytte. Så kom hun til oss. Hun hadde hørt at vi bad for syke, og vilde tro på vår Gud hvis han kunde helbrede barnet. Gud både kunde og han vilde, og han gjorde det. Barnet blev friskt. Efter et par ukers tid hadde det lært å gå, og begynner nu også å snakke. Han løper nu om som andre barn. Han kan vel være i fire års alderen.

Ved Mabane, en annen stasjon, hvor vi også åpnet fast arbeide ifjor, hadde vi nu vår første dåps handling. Tre blev døpt og en av disse er nettop blitt åndsdøpt. Hedningene var meget interessert i dette da de aldri har sett noen bli døpt før, men de holdt sig på tilbørlig avstand. Tenkte vel kanskje at det var det beste, — vi kunde jo gjerne finne på å døpe dem alle sammen!

På vår eldste utstasjon, Kamatukanyane, har arbeidet gått dårlig de siste par år. De troende var sløve og brydde sig ikke stort om å komme til møtene. Men for noen måneder siden brente møtehuset ned, og da var det plutselig som om det kom liv i de troende igjen. De samlet sig sammen, drog tilskogs efter tømmer og bygde møtehuset op igjen bare ved egen hjelp. Nu da jeg var der var det overfylt til hvert møte, og jeg tror at dette var midlet som Gud brukte til å vekke dem op igjen.

Vi åpnet også en ny stasjon, Kamakapa, og vi har satt en evangelist der. Det er en av våre gamle predikeplasser. Det er seks troende der. Men der er en forferdelig hunger deromkring, folk spiser bare litt annenhver dag, og de dagene som de ikke spiser ligger de inne i hyttene og sover hele dagen. Alle er uttæret og magre, og der ligger slik en dyster stemning over krålene.

Vi trenger vekkelse, en himmelvind som kan rive med sig rubb og stubb av det gamle hedenskapets synd og last. Særskilt er det en av våre utstasjoner som jeg gjerne vilde at I skulde be for, det er Emkomanini, ingen er ennu blitt åndsdøpt der.

Eders for Jesus i Afrika.
Ingrid Løkken,
Caixa 70, Lourenco
Marques Mocambique
Afrika Oriental.

Borte fra legemet. Hjemme hos Herren.

Tirsdag den første november fikk vår kjære bror Karl Fredriksen flytte hjem til Herren. Det kom ikke uventet, han hadde skrantet lenge, så vi var forberedt på at det kunde skje når som helst. Men allikevel føltes det underlig, når det gamle trofaste hjerte hadde ophørt å slå. Han kom med under vekkelsen her vinteren 1928 og stod trofast med hele tiden. Han var også innvalgt som eldste i forsamlingen.

Det var noe så troesfriskt med gamle Fredriksen. Han hvilte så avgjort i forsoningen. Aldri skal jeg glemme den siste søndag jeg besøkte ham før han døde. Han var da svært dårlig og kunde knapt kjenne sig igjen på sitt eget rum. Han hadde så vanskelig for å samle tankene og beklaget sig for mig over dette. Likeledes nektet tungen å gjøre tjeneste. Jeg sa da til ham at han ikke burde anstrenge sig, men bare hvile. Hvile med sine tanker, hvile med alt. For Gud hadde i Kristus gjort alt som var nødvendig for oss — både for dette og det tilkommende liv. Da kunde han ikke lenger ligge stille i sengen, men løftet begge sine hender op mot taket og ropte ut: «A, jeg hviler! Jeg hviler! Jeg har det så godt! Kristus har gjort alt for mig. Hils alle vennene og si dem at jeg har det så godt. — —» Det var det siste jeg hørte av ham.

Ikke mange dager derefter fikk han flytte herfra, savnet og sørget av mange barn. Sjelden skal man se eller høre barna avlegge så avgjorte vidnesbyrd om en god og snild far, som det man fikk høre den dag gamle Fredriksen blev begravet. Et vidnesbyrd som hele bygden er enige om er sant.

Også i forsamlingen har han efterlatt en tom plass som bare han kunde utfylle. Han blev 71 år gammel.

Fred over hans minne.

Henrik Eilertsen.

•

Søndagsskolebestyrer Hans Hermansen, Drammen,

fikk mandag 21.—11.—32 gå herfra for å være med Herren.

Dødsbudskapet kom helt uventet for alle. Broderen var med på møtene i Knofsgt. søndag og deltok og frydet sig blandt venne-

Fra lesekretsen

Til predikantene.

A foresette sig en ting på kjø- delig vis må det vel kalles, når man iblandt, forut for møter el- ler stevner, ser predikanter glim- re ved sitt nærvær i annonsene, men ved sitt fravær i møtene. Det tales og skrives en del om åndelig ledelse, men viser ikke slike foreteelser at talen og skrivingen er ett, men praksis et annet? Har Anden ledet dig til å gi løfte om å tale et sted, hvilken ånd er det da som får dig til å slå en strek over ditt løfte, så der hos dig skal være både ja, ja, og nei, nei? Men kanskje var det ikke Anden som ledet dig? Du gir med andre ord «løs» ennu. Litt mere bestemthet her var bra.

S.

•

Nu kan det jo være så, at de kan komme ting iveien, som gjø at man kan bli forhindret i komme til stedet man hadde be stemt sig for, og derfor kan slik forekomme uten at predikante selv kan for det. Forutsetninge er jo: Om vi lever og Gud vil s skal vi gjøre det. Men uten gyl dig grunn å utebli fra et mot man er avtert er det klart in gen blir, som ønsker å være lede av Gud.

Red.

ne. Mandag gikk han på sitt ar beid som vanlig, men måtte g hjem ved frokosttid. Doktore blev budsendt, men kunde inger ting utrette og om noen minut ter var han flyttet hjem.

Det blev en ganske alvorli prediken for vennene og for os alle om å være rede. For venne ne, familien og søndagsskolen e tapet stort, men for broder Her mansen var det en vinning. Gu velsigne broderens familie i de res tunge og dype sorg. Den rett ferdige skal være i evig minne Salm. 112, 6.

•

Fra India

meldes at den innfødte misjo nær Gnanamuthu Joseph Israe er død. Han vil være kjent a mange fra sitt Norges-besøk. Det var særlig arbeidet blanc barna som lå på broderens hjer te.

Benytt bladet

når du har noe på hjertet som kan tenkes å interessere venne ne. Men vær snild og fatt dig korthet og skriv så tydelig som mulig. La dine ord bli til glede o velsignelse. Predikanter og mi sjonærer kunde nok også ha me get på hjertet. Ta tid til å skriv og du vil både høste og spred velsignelse.

Trykkfeil

kan vanskelig undgåes, men br. O. Karlsens «På reise» va det blitt endel feil og han va meget misfornøid med det. De var i den travle tid før jul o dette gjorde vel sitt til at de blev slik.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg